

fra Marko Barbarić

DE FAMILIA

Bilo je to davne 1865. godine. U Šiljevištima, zaseoku sela Klobuka, 19. siječnja, kada su studen i tama gospodarile zemljom, u obitelji Ante i Kate Barbarić zasljalo je svjetlo života, jer im se rodio sin, najstariji od sedmero djece, kojemu su na krštenju nadjenuli ime Mate. U domu u kojem je započeo njegov život, vjera nije bila tek neka riječ, već svakodnevica u kojoj su se molitva, rad i oskudica ispreplećali međusobnom ljubavlju. U takvu se okružju polako oblikovala duša dječaka koji će kasnije odabrati put franjevačke skromnosti.

Prva stepenica mu je bila škola. Kako pučku tako i srednju naobrazbu stekao je kod fratara na Širokom Brijegu, na kojem će nakon skoro 64 godine mučenički posvjedočiti vjeru kojom je živio. Dana 27. kolovoza 1881. obukao je svoj habit, uzeo redovničko ime Marko i tako pošao putem kojim su prije njega kročili mnogi, prvi od kojih je bio Asiški Siromašak, čije mu je svjetlo postalo putokazom

*fra Marko Barbarić
na Širokom Brijegu*

*fra Marko Barbarić i
fra Vojislav Mikulić*

života. Sljedeće godine započeo je studij na Humcu, nastavio u Tirolu, a potom i na Širokom Brijegu. Riječ Božja mu je bila kruh, a molitva dah bez kojega nije mogao živjeti. I tako, 28. kolovoza godine Gospodnje 1885., pred licem Crkve i svoje braće, položio je svečane zavjete. A Onaj koji dovršava započeto djelo poveo ga je zatim u Ljubljanu, gdje je 1887. godine najprije primio red đakonata, a potom iste godine, točnije 6. prosinca, bio zaređen za svećenika. Svoju mladu misu proslavio je dva dana nakon ređenja.

Po svršetku studija, vrativši se među krše domovine, stupio je među svoj hercegovački narod. Tu gdje kamen pamti molitve predaka, a srce puka još vjerom kuca, započelo je njegovo služenje. Dijelio je sudbinu puka kojemu je bio poslan: s njim je radio, s njim molio i s njim podnosio dane oskudice i kušnje.

Fra Marko je baš svugdje bio uzoran svećenik i redovnik te vrstan propovjednik. I kao što se svjetiljka ne stavlja pod posudu, tako ni njegov život nije ostao skriven, nego su ga mnogi posvjedočili sjećanjima, a osobito đaci koje je fra Marko mnogo ljubio. Govorili su da je to bio svet čovjek, nalik na svetoga Franju. Evanđeosko siromaštvo mu je bilo uzdanica. Ništa nije držao svojim, jer mu je blago bilo na nebu. Odijevao se skromno i jednostavno, nerijetko je bio i bos, samo sa sandalama na nogama. Bio je i čovjek mira te je često bila dovoljna jedna njegova rečenica da se utiša razdor i da se zavađena srca ponovno približe. U pobožnosti je bio postojan te krunicu nije ispuštao iz ruku. A osobiti znak svetosti bile su i ptičice, koje su mu često slijetale na ruke, kao da su u njemu prepoznavale isti duh svetoga Franje, koji je nekoć sve stvorenje smatrao braćom. I premda je bio krhka i slaba zdravlja, vjerno je obavljao povjerene mu službe i neumorno služio narodu. Pa i kad su se nad zemljom nadvili dani tame, fra Marko je ostao nepokolebljiv i postojan, jer je bio zagledan u nebo.

fra Marko u bratstvu na Širokom Brijegu, sjedi treći slijeva

Tama je uistinu došla brzo. Dana 7. veljače 1945., padom Širokog Brijega, partizanske su postrojbe ušle u samostan te su započele svoj krvavi ples. Oni kojima ništa nije bilo sveto, nekoć mjesto molitve i mira pretvorili su u kuću razbojničku. I nisu se zadržali dugo, jer im nije bila bitna istina ili pravda, već su bili vođeni mržnjom koja ne pita i nasiljem koje ne staje. Među jedanaestoricom braće koja će živote ostaviti na Brijegu bio je i fra Marko Barbarić. Njega, tada osamdesetogodišnjeg starca, bolesna i jedva pokretna, izvukli su iz kreveta te mu metkom u zatiljak zapečatili okrutnu sudbinu. Jedina njegova krivnja, kao i presuda, bio je habit koji je rado nosio. Tijelo su mu zajedno s tijelima ostale braće ubacili u sklonište te ih spalili, želeći im izbrisati svaki spomen i trag. Ali nisu znali da oganj ne uništava mučenika, nego ga potvrđuje. Nisu znali da krv prolivena u noći postaje svjetlo za mnoga pokoljenja.

Gospodine, koji sav ljudski rod pozivaš na svetost života, podari nam da živimo u jednostavnosti i ljubavi s drugima. Daj da strpljivo podnosimo teškoće života te da u vremenima tame ostanemo nepokolebljivi i zagledani u Tebe. Po Kristu Gospodinu našem. Amen.

fra Bože Tolo

SLUGA BOŽJI FRA ANDRIJA TOPIĆ I 49 BRAĆE

SVJEDOCI VJERE

Zagreb, 2026.